

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Fóris, Schneider, Szép, Zaccomer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fóris Kálmán ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Marosvári Tamás ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen a jó hírnév megsértésének megállapítása, valamint nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt a Tolna Megyei Bíróság előtt 10.P.20.209/2009. ügyszám alatt folyamatban volt perében a 2009. október 13. napján kelt 10. sorszámú ítélet ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest arra, hogy az Államnak - az illetékes hatóság felhívásában írt módon és időben - fizessen meg 36.000,- (harminchatezer) forint másodfokú eljárási illetéket, míg a felperesnek 15 nap alatt 15.000,- (tizenötezer) forint + ÁFA, azaz 18.250,- (tizennyolcezer-kettőszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jó hírnevéhez fűződő személyiségi jogát az M. N. című napilap 2007. május 23-i számában „D.-i kegyeleti vita” című cikkben tett kijelentésével azt a látszatot keltve, mintha a felperes d.-i kórházi munkaviszonya az ellene tisztességtelen piaci magatartás miatt kezdeményezett eljárások következtében szűnt volna meg. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 200.000,- forint nem vagyoni kártérítést, a meghaladó keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes kereseti kérelme mely részében megalapozott. Kellően megindokolta, hogy önmagában a hatósági és bírósági eljárások kezdeményezésével az alperes a jó hírnév

megsértésének minősülő jogellenes magatartást nem valósított meg és ezért utasította el az erre alapított kereseti kérelmet.

Az ítélet ellen az alperes jogi képviselője útján fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének egészében történő elutasítását kérte. Álláspontja szerint az említett újságcikkben a sajtót csupán tájékoztatták egy polgári peres eljárás kezdeményezéséről és azt teljes egészében, tartalma szerint értelmezve - és nem egy szövegkörnyezetből kiragadott mondatot helytelenül értelmezve - csupán véleményt fogalmaz meg, nem ad alapot jogellenes magatartás megállapítására. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes átmeneti egészségromlását nem tudta bizonyítani. A két közeli hozzátartozó beszámolója ugyanis nem értékelhető a kereseti kérelmét megalapozó bizonyítékként, amely szerint a jogellenes magatartással összefüggésben olyan hátrány - meghatározott mértékű kár - érte, amelynek csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. Mindezek okán az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, annak megváltoztatása, a felperes keresetének elutasítása indokolt.

A felperes a fellebbezésre érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatában a helyesen megállapított tényállását annyiban egészíti ki, hogy a felperest megviselték az ellene indult, alperes által tett - végeredményben alaptalannak bizonyult - vádaskodások, feljelentések, a perindítás, amelyek a mindennapi életben ingerültté tették, és az így kialakult reakcióit fokozta az M. N. című napilapban megjelent cikk, amely a személyét - nagy nyilvánosság előtt - negatív színezetben tüntette fel. Mindez olyan további negatív hatást gyakorolt a felperesre, hogy idegállapota, vérnyomása következtében átmenetileg gyógyszer szedésére szorult. Mindez összességében olyan káros következménynek minősül, amely a felperes nem vagyoni kártérítési igényét - az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott jogszabályok alapján - megalapozta.

Az így kiegészített tényállás alapján helyes az elsőfokú bíróság döntése, így azt a másodfokú bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. számú törvény 253. §-ának (2) bekezdése alapján - lényegében helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel összefüggésben mindössze arra kíván rámutatni, hogy a fellebbezésben hivatkozott alperesi érvelés, miszerint az elsőfokú bíróság egy kiragadott mondat alapján állapította meg a személyhez fűződő jogok megsértését, nem helytálló. Jelen esetben ugyanis a felek között hosszú ideje elhúzódó ellenséges viszony alapján különböző bejelentések, döntések születtek, melyeknek a leírása történt meg az említett cikkben, amit az elsőfokú bíróság

megfelelő súllyal és módon értékelt. Így tehát nem egy „kiragadott mondat” alapozza meg, a bírói álláspontot. Megjegyzi továbbá a másodfokú bíróság, hogy a bírói gyakorlat, így az ítélőtáblai gyakorlat is egységes tekintetben, hogy akit személyhez fűződő jogában megsértenek, akkor követelhet nem vagyoni kártérítést, ha bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez indokolt az objektív szankciók alkalmazásán túl a nem vagyoni kárpótlás megállapítása és megítélése. A kiegészített tényállás alapján a perben egyértelműen megállapítható az a hátrány és sérelem, amelynek a kompenzálására a nem vagyoni kártérítés intézménye alkalmas. Téves tehát azaz alperesi álláspont, hogy a felperest személyiségi joga megsértése folytán kár nem érte. A fenti elvekre is figyelemmel helyesen látta az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes javára a nem vagyoni kártérítés megítélése a személyiségét ért sérelem kompenzálása, az őt ért hátrányok kiküszöbölése végett szükséges. A kártérítés mértéke tekintetében a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapos mérlegeléssel és részletesen megindokolva állapított meg - az újságcikk tartalmán és nem az eljárások kezdeményezésén alapuló, nagy nyilvánosság útján okozott, - a nem vagyoni sérelemmel arányban álló, 200.000,- forint mértékű kompenzációt és utasította el az ezt meghaladó keresetet, mint összezszerűségében eltúlzottat.

A bizonyítékok értékelést illetően az elsőfokú bíróság - az ítélőtábla álláspontjával egyezően - helyesen és kellő súllyal értékelt a felperes hozzátartozóinak tanúvallomását. Bár a felperes élettársa és fia közeli hozzátartozónak minősül, tanúvallomásukat jelen esetben nem lehetett kirekeszteni a bizonyítékok köréből, ugyanis életszerű, tárgyilagos előadásuk a felperesi előadást több pontján alátámasztották.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése szerint viseli saját költségeit, egyben az Itv. 62.§-a (1) bekezdésének f) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogára tekintettel, az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (Kmr) 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt eljárási illeték utólagos megfizetésére, továbbá a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és az (5) bekezdés szerint megállapított, felperesnek járó ügyvédi munkadíj, mint másodfokú perköltség megfizetésére.

Pécs, 2010. szeptember 14.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró